

Мертві романтики

КУПИТИ

Флоренс Дей працює гоурайтеркою в успішної авторки любовних романів. Після жахливого розриву стосунків вона більше не вірить у кохання, тому їй складно писати романи зі щасливим фіналом. Але новий редактор Бен Андор не хоче продовжувати дедлайн книжки, й дівчина вже приготувалася розпрощатися з кар'єрою...

Одного дня Флоренс отримує сумну звістку з дому — помер її батько. Дівчина повертається до рідного містечка, з якого мусила тікати десять років тому через цькування за містичний дар. Аж раптом на порозі похоронного бюро вона зустрічає вродливого, широкоплечого й дуже спантеличеного привида. І впізнає в ньому... свого редактора. Детальніше про книгу

Книга «Мертві романтики» — це унікальний мікс драми, містики та романтичної комедії, що створила американська письменниця Ешлі Постон. Флоренс відчувається розбитою, життя героїні поступово наповнюється жалем і трагедіями: її переслідує зневіра в коханні, творча криза, а редактор дратує й викидає коники. Серед цього хаосу дівчині ще вдається контролювати себе. Однак Флоренс вирішує, що жоден із живих чоловіків не проб'є кам'яний мур, який вона зводить навколо себе. Рейтинг 4,2 на Amazon і 3,9 на Goodreads. The Dead Romantics — бестселер 2022 року за версією The New York Times. Вибір книжкового клубу Good Morning America у 2022 році, також книга потрапила до переліку Indie Next Pick. Примарна історія тіньової письменниці

Флоренс Дей — свого роду «літературний привид». Вона заробляє на життя написанням книг замість відомої романістки, залишаючись невидимою для своїх читачів. У цій ролі героїня доволі успішна, доки вона не зіштовхується з любовною катастрофою, що тягне за собою творчий занепад. Болючий розрив стосунків із хлопцем убиває у Флоренс не тільки натхнення писати романи, але й віру в кохання.

Новий редактор Бен — сліпучий красень, чари якого підкорюють усіх із видавництва. А ще він рідкісний негідник, оскільки не дав дівчині відстрочку на дедлайн. Здається, крім кохання, до праотців збирається ще й кар'єра Флоренс...

Дзвінок із дому перекинув чашу рівноваги героїні: не стало її батька, якого дівчина любила всією душею. Флоренс вирушає у рідне місто, щоб організувати похорон і побачитися з ексцентричною сімейкою, власниками місцевого похоронного бюро. На порозі ритуальної агенції вона зустрічає Бена. Обоє здивовані, що опинилися в одному місті, згодом з'ясувалося — красунчик-редактор тепер привид, і перш ніж попрямувати до світла, він має завершити деякі справи на землі. Найпрекрасніше почуття Флоренс рішуче проголошує мертвим

Бен допомагає вкрай розгубленій Флоренс організувати поховання батька, але зв'язок між ними переростає у кохання. Героїню романтичної комедії «Мертві романтики» Ешлі Постон, не хвилює те, що її обранець безтілесний дух. Як воно — полюбити привида? Чи можливий для цих двох гепі-енд, якщо для одного вже настав кінець?

Раптова смерть одного з членів родини, зцілення та самозростання, відновлення впевненості та натхнення — от настільки глибоким і багатозаровим є містичний ромком Ешлі Постон. А ще тут затишна атмосфера маленького містечка і дрібка чорного гумору. Тож пропонуємо купити «Мертві романтики» та зануритися у світ химерних почуттів. Перекладена багатьма мовами, включно з італійською, французькою та німецькою, книга продовжує підкорювати світ і очікує на те, щоб зайняти своє місце на вашій полиці.

Похована історія

У дальньому лівому кутку похоронного бюро «Минулі дні» під розхитаною підлоговою дошкою лежала металева коробка з купою списаних зошитів усередині. Для кожного, хто знайшов би їх, ті закарлючки видалися б особистими щоденниками дівчини-підлітка, яка у такий спосіб виплескувала свою пристрасть до Лестата чи того хлопця із серіалу «Цілком таємно».

А тим, хто полюбляє привидів і вампірів, клятви на крові, шкіряні штани та справжнє кохання, ці історії сподобалися б.

Можна спитати, навіщо ховати зошити з непристойним фанфікшеном під підлогою багатівікового похоронного бюро, та ліпше навіть не намагатися залізити в голову підлітка. Діла з цього не буде.

Я сховала їх там, тому що... ну, просто сховала, гаразд?

Бо, коли я вступила до коледжу, мені закортіло поховати цю частину себе — цю темну дивакувату частину «родини Адамсів», — а що може бути найпридатнішим для цього, аніж похоронне бюро?

І мені це майже вдалося.

1

Гоустрайтерка

Кожна гарна історія має кілька таємниць.

Принаймні так мені казали. Іноді це таємниці про кохання, про родину, про вбивство — деякі з них такі незначні, що навряд чи тягнуть на таємниці, але для того, хто їх зберігає, вони вікопомні. Усі мають таємниці. За кожною з них ховається історія.

А для мене кожна історія має щасливий фінал.

Якби я була героїнею історії, то розповіла б вам, що маю три таємниці.

Перша: я не мила голову чотири дні.

Друга: моя родина — власники похоронного бюро.

І третя: я працюю гоустрайтеркою в мегауспішної, високо оціненої критиками авторки любовних романів Енн Ніколз.

І я страшенно запізнююся на зустріч.

— Притримайте двері! — вигукнула я, пробігаючи повз стійку охорони в напрямку ліфтів.

— Міс! — крикнув мені в спину ошелешений охоронець. — Ви маєте зареєструватися! Вам не можна отак...

— Флоренс Дей! Видавництво «Фелкон Гаус Паблішерз»! Зателефонуйте Ерін, вона підтвердить! — кинула я через плече й заскочила в одну з кабін із кактусом у руках.

Коли двері зачинилися, сивуватий чоловік у підкреслено діловому костюмі питально глянув на мою рослину.

— Це подарунок, аби підмазатися до нової редакторки, — пояснила йому. Адже я не з тих, хто повсюди тягає за собою маленькі сукуленти. — Це точно не для мене, поряд зі мною здиhaє все живе — уже три кактуси.

Чоловік кашлянув у кулак і відвернувся від мене. Жінка, яка стояла в іншому кутку, вирішила втішити мене:

— Який гарний, люба.

Це означало, що подарунок нікудишній. Звісно, я здогадувалася про це, але я надто довго тупцювала по платформі, чекаючи на поїзд «В». Водночас пережила невеличкий напад паніки, поки розмовляла з братом по телефону. А тут нагодилася ця старенька в бігуді: вона продавала кактуси по долару за штуку.

А я, коли нервуюсь, маю схильність робити спонтанні покупки. Зазвичай це книжки, але тепер, як ми знаємо, це можуть бути й кімнатні рослини.

Чоловік у костюмі вийшов на двадцятому поверсі, а жінка, яка притримала для мене ліфт, — на двадцять сьомому. Я потай зазирнула в їхні світи, поки двері не зачинилися: бездоганний білий килим або відполірована дерев'яна підлога та скляні шафи, у яких вкриваються пилюкою старі книжки. У цій будівлі розташовано офіси багатьох видавництв, що публікують як друковані, так і електронні книжки, а на

одному з поверхів є навіть редакція газети. Наскільки мені відомо, я могла потрапити в один ліфт із видавцем Нори Робертс!

Коли б я не приходила сюди, завжди дуже чутливо реагувала на те, як на мене дивляться люди — на мої рипливі черевики, жалюгідні колготки й завелике картате пальто, — і розуміла, що я все ще недостатньо висока, щоб кататися на цьому атракціоні?

Що ж... справедливо. Я пішла у ріст, як заєць у хвіст.

Увесь мій одяг був радше зручним, аніж стильним. Моя сусідка по кімнаті Роуз завжди жартувала, що в моєму тілі двадцятирічної дівчини живе восьмирічна дитина.

Іноді я так і почувалася.

Ніщо так не віщує вечір розслаблення й нетфліксу, як ортопедична подушка та келих з Ensure3.

Двері ліфта прочинилися на тридцять сьомому поверсі. Я була там сама й стискала горщик із кактусом, наче рятівне коло. Офіс «Фелкон Гаус Паблішерз» сяяв первозданною білизою, а по обидва боки від входу тягнулися книжкові шафи з підсвіткою. У них красувалися всі бестселери та літературні шедеври, які це видавництво опублікувало за свою сімдесятип'ятирічну історію.

Щонайменше половину лівої стіни займали книжки Енн Ніколз: «Донька мешканця морів», «Ліс мрій», «Одвічний будинок» — над усіма цими творами зітхала моя мама, поки я писала свої сороміцькі фанфіки про Лестата. Поруч із ними стояли новіші книжки Енн: «Вірогідність кохання», «Як завоювати дівчину: посібник розпусника» (цим твором я пишалася понад усе) і «Поцілунок на денній виставі опівночі». Скло піймало моє віддзеркалення на глі книжок: бліда невиспана жінка з брудним світлим волоссям, зібраним у розхристаний вузол, і темними колами під утомленими очима, вбрана в різнокольоровий шарф та величезний бежевий светр. Я мала вигляд запрошеної промовиці клубу «В'язальниця місяця», а не одного з найвідоміших видавництв світу.

Власне, запросили сюди не мене, а Енн Ніколз. Мене ж усі вважають її скромною помічницею.

І я мусила потрапити на зустріч.

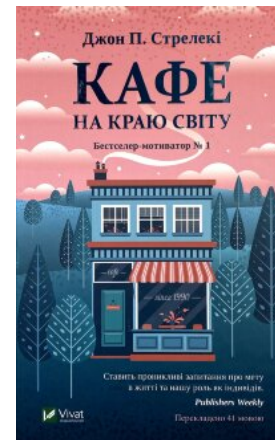
Рекомендована література

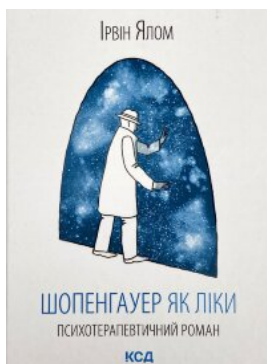
Огидне кохання

Моя вбивча відпустка

Кафе на краю світу

Шопенгауер як ліки

Перемождю не дістається нічого

Я ненавиджу тебе, але не покидай мене. Як жити з «важкими» людьми

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ